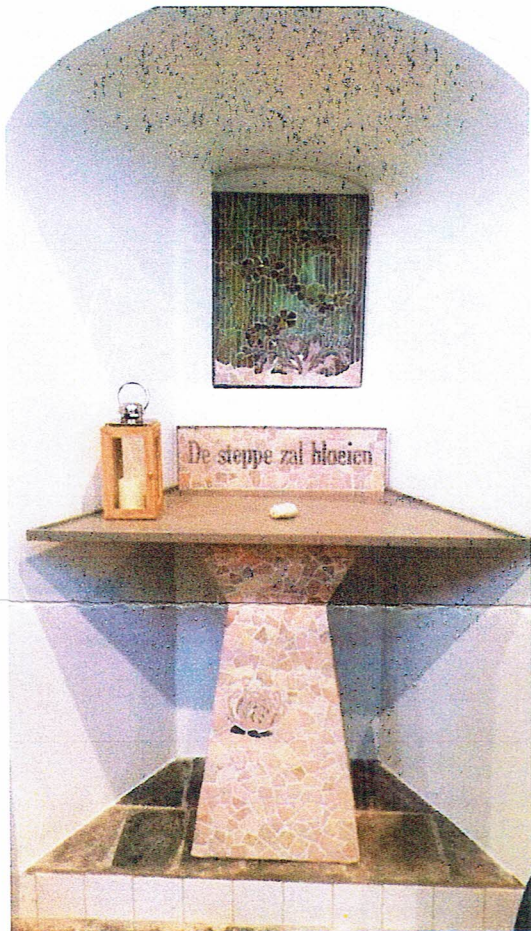

De steppe zal bloeien

Gedachtenis

Er zijn velen te gedenken in onze gemeente: lieve, onvervangbare mensen, die hun sporen hebben nagelaten. In de kerk, waar we wekelijks samenkomen, hebben we een plek ingeruimd waar we de namen van de overledenen een tijd lang tastbaar in ons midden bewaren, om hen te gedenken.

Wanneer een gemeentelid is overleden, wordt daarvan mededeling gedaan in de eredienst: de naam wordt genoemd, er is een moment stilte, er wordt een lied gezongen en een witte steen met de doopnaam van de overledene wordt op de gedachtenistafel gelegd. Op de gedachtenisondag worden de namen opnieuw genoemd en krijgen de nabestaanden de steen mee naar huis.

Een witte steen

De witte stenen verwijzen naar het boek Openbaringen. Daar lezen we: "Wie overwint, zal ik van het verborgen manna geven, en ook een wit steentje waarop een nieuwe naam

staat die niemand kent, behalve degene die het ontvangt." (Openb. 2, 17) Wij kennen mensen met hun oude naam, maar God roept mensen bij een nieuwe naam.

Het is raadselachtige taal: mensen zijn als bouwstenen, daar verwijzen de witte stenen naar; mensen zijn als de bouwstenen waarmee God zijn tempel bouwt, zijn kerk, het nieuwe Jeruzalem, zijn Koninkrijk.

De stenen zijn dus niet wit omdat de mensen die we gedenken smetteloos zijn. Dat zijn we geen van allen. Maar ze zijn wit, omdat we er allemaal op mogen we erop vertrouwen dat we niet dieper kunnen vallen dan in de palm van Gods hand. We mogen erop vertrouwen dat onze overledenen allemaal op hun manier een plekje vinden in het ruime huis van God.

De roos van Jericho

De zuil van de gedachtenistafel verbeeldt een dorre woestijn. De kleuren zijn de kleuren van de uitgedroogde aarde. De aarde is gebarsten. Als je goed kijkt zie je een 'roos van Jericho'. Opgekruld, dor en doods wordt dit plantje met de wind meegevoerd over de dorre vlakte. De roos vindt geen rust, vindt geen houvast, totdat het water vindt, een bron om uit te leven. Als er water gaat stromen, dan komt de roos van Jericho tot rust en blijkt dit plantje wel degelijk leven in zich te dragen... Hij ontrolt zich langzaam, zijn wortels strekken zich uit naar het water en het dorstige plantje wordt weer helemaal groen. Waar het water gaat stromen, daar vindt de roos van Jericho een bron en daar komt dit plantje tot leven.

Met hart en ziel

Zo is het ook met de ziel van een mens. Wanneer je je van binnen leeg en dor en verdrietig voelt, denk je soms dat je nooit meer tot leven zult komen. Maar als we de bron vinden van levend water kan zelfs die dorre doodsheid worden doorbroken en gaat onze ziel weer zingen en bloeit ons hart open.

De steppe zal bloeien

Opbouw en nieuwe bloei

De gedachtenistafel in de Abdijkerk sluit aan bij de geschiedenis van de kerk. Jacobus Meursius is de predikant geweest, die de Abdijkerk weer heeft opgebouwd, nadat deze in de 80-jarige oorlog helemaal was verwoest. Hij heeft het gebouw en de gemeenteleden de tekst meegegeven van Jesaja 35, 6:

“Verlamden zullen springen als herten, de mond van stommen zal jubelen: waterstromen zullen de woestijn spijten, beken de dorre vlakte doorsnijden.”

Waterstromen en een springend hert staan in het logo van de Abdijkerk.

De steppe zal bloeien

Huub Oosterhuis heeft een mooi lied geschreven op de tekst van Jesaja 35:

De steppe zal bloeien
de steppe zal lachen en juichen.
De rotsen die staan
vanaf de dagen der schepping
staan vol water, maar dicht
de rotsen gaan open.

Het water zal stromen
Het water zal tintelen, stralen,
dorstigen komen en drinken,
De steppe zal drinken,
de steppe zal bloeien,
de steppe zal lachen en juichen.

De ballingen keren
zij keren met blinkende schoven.
Die gingen in rouw
tot aan de einden der aarde
één voor één, en voorgoed,
die keren in stoeten.
Als beken vol water
als beken vol toesnellend water
schietsend omlaag van de bergen.
Met lachen en juichen –
die zaaiden in tranen
die keren met lachen en juichen.

De dode zal leven.
De dode zal horen: nu leven.
Ten einde gegaan
en onder stenen bedolven
dode, dode, sta op,
het licht van de morgen.
Een hand zal ons wenken
een stem zal ons roepen: ik open
hemel en aarde en afgrond.
En wij zullen horen
en wij zullen opstaan
en lachen en juichen en leven.

Bron van Leven

God is voor ons de Bron van Leven en Liefde.
Het is God die ons leidt naar vredig water en
ons telkens nieuwe kracht geeft (Psalm 23).
Wij mogen erop vertrouwen dat onze ziel
telkens weer water vindt en ons hart keer op
keer tot leven komt, dat we zullen opleven als
de roos van Jericho die water krijgt, of zelfs
mogen uitgroeien tot bomen aan de bron.
We mogen er zelfs op vertrouwen dat eens
heel de schepping herschapen zal worden en
de steppe zal bloeien.
Nu al zijn de overledenen thuis bij God, eens
zal God alles in allen zijn. Dat is de hemel op
aarde.